

Arrest

nr. 81 196 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 29 september 1977 in Bagdad geboren. U zou een sjiïet van Arabische origine zijn. U woonde steeds in Sadr City. U ging tot het derde middelbaar naar school, nadien hebt u uw legerdienst aangevat in 1995. U bleef bij het leger tot 1999, waar u steeds als kapper werkte. Nadien hebt u ook steeds bij een kapper gewerkt, tot u op 1 juli 2011 uw eigen kapperszaak opende. U kapte vooral ‘emo-jongeren’. Op 14 maart 2012 werd uw vriend S(...), met wie u een seksuele relatie had, vermoord. Diezelfde dag dropte de groepering “Kataieb El Amer Bel Ma’arouf Wel Nahi Aan El Mounker” een dreigbrief voor uw kapsalon. U vond deze op 15 maart 2012 in de ochtend. In deze brief stond vermeld dat u als vervloekt werd beschouwd omwille van uw werkzaamheid als kapper van emo-jongeren en dat u en uw familieleden omwille van

deze reden gedood zouden worden als jullie Irak niet zouden verlaten. Toen u deze brief aan uw familie liet zien, maakten uw familieleden zich kwaad op u omdat ze door uw toedoen werden bedreigd. U verliet diezelfde dag nog uw huis en vernam nadien dat uw broer Ahmed op diezelfde dag doodgeschoten werd. U verbleef nog gedurende een vijftal dagen bij een vriend die ook in Sadr City woonde. Op 20 maart 2012 hebt u Irak verlaten. Op 21 maart 2012 kwam u in België aan, waar u op 22 maart 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: een dreigbrief, een aangifte bij de politie, een foto van uzelf met uw vriend in uw kapsalon en een krantenartikel over emigranten in Irak.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het verslag van de Luchthavenpolitie (grenscontrole) van Zaventem blijkt dat de Iraakse identiteitsdocumenten die door de luchthavenpolitie bij u werden aangetroffen bij uw aankomst in België niet als authentieke bewijsstukken kunnen worden aanvaard. Wat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door de luchthavenpolitie werden ingehouden voor verder onderzoek. Hun conclusie is dat de echtheid van deze documenten niet kan worden gegarandeerd. Nochtans zouden deze volgens uw verklaringen uw echte Iraakse documenten zijn (CGVS p.20). Het Iraakse paspoort dat de politie na een fouille bij u aantrof werd ook ingehouden, en bevatte een compleet vervalste identiteitspagina op naam van 'A.J.A.S.(...)' (zie informatie in het administratieve dossier).

In contrast hiermee dient te worden vastgesteld dat u wel degelijk een authentiek identiteitsdocument bij had, zij het van Nederlandse origine. Uw Nederlandse reisdocument, dat terug aan de Nederlandse autoriteiten werd overgemaakt, staat echter op naam van 'B.S.A.U.(...)'. U verklaart dat dit een 'vals document' zou zijn (CGVS p.18). Nochtans werden er wat dit document betreft, voorzien van uw foto, geen technische onregelmatigheden door de politie vastgesteld. Er is dus reden om te veronderstellen dat u reeds rechtmatig in Nederland hebt verbleven en dat de door u in België opgegeven identiteit vals is. Ondanks het feit dat u eerst bij de luchthavenpolitie verklaarde inderdaad in Nederland te hebben verbleven en nadien vrijwillig met IOM te zijn teruggekeerd naar Irak (iets wat ook door de Nederlandse autoriteiten werd bevestigd), ontkent u nadien ten allen tijde dat u ooit in Nederland zou hebben verbleven (CGVS p.17). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u op de dag van uw aankomst in België toegaf dat u in Nederland had verbleven en in 2011 was teruggekeerd naar Irak, antwoordt u in eerste instantie simpelweg dat u dit niet gezegd zou hebben (CGVS p.18). Het is bovendien bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich bij de luchthavenpolitie vlot in het Nederlands kon uitdrukken. Uw verklaring als zou de smokkelaar u enkele woordjes hebben geleerd, dewelke u ondertussen al vergeten zou zijn, is onvoldoende overtuigend (CGVS p.17). De luchthavenpolitie merkte immers op dat u zelfs met een Nederlands accent met hen praatte. Iets wat erop duidt dat u reeds geruime tijd vertrouwd bent met deze taal. Dit terwijl u tijdens uw gehoor voor het CGVS blijft volhouden dat u enkel Arabisch zou spreken (CGVS p.6). Nochtans, zoals hierboven al werd aangestipt, bevestigde IND Nederland (grenskantoor Schiphol), dat u in Nederland heeft verbleven, een verblijfsvergunning asiel heeft gekregen die nadien, op 8 maart 2011, werd ingetrokken (zie politieverlag, administratief dossier).

Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw persoonsgegevens aan te tonen, maar bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid. Temeer daar u meermaals werd gevraagd om verduidelijking en u bleef volhouden dat u voor maart 2012 nooit buiten Irak zou zijn geweest en dat dit uw eerste asielaanvraag in België of eender welk land is (CGVS p.3, 17-19).

Vervolgens kunnen ook vragen gesteld worden bij de echtheid van de aangifte bij de politie die u voorlegt. Er was immers met het blote oog te zien dat de stempel afgeprint was en dat dit dus niet als authentiek kan worden beschouwd. Dit document kan dus niet aanzien worden als een bewijsstuk

voor uw vermeende vervolgingsfeiten. Rekening houdende met uw identiteitsfraude kunt u bovendien niet aantonen dat zowel dit document als de door u voorgelegde dreigbrief (bovendien een volledig getypt document, zonder signatuur of stempel, dat dus door eender wie, eender waar kan zijn opgesteld) op u betrekking hebben.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens twijfels rijzen bij uw beweerde tewerkstelling als kapper van emo-jongeren. Zo is het allereerst opmerkelijk dat, hoewel u verklaart van 1999 tot juli 2011 steeds bij dezelfde kapper te hebben gewerkt, enkel zijn voornaam kunt geven (CGVS p.6). Verder is het vreemd dat u, wanneer gevraagd wordt wat meer te vertellen over emo-jongeren, u onder andere verklaart dat dit 'duivelsaanbidders' zijn (CGVS p.8). Dit is een term met een duidelijk negatieve connotatie, die door buitenstaanders wordt gebruikt omwille van de zwarte kledij van deze jongeren, maar in werkelijkheid houden zij zich hier niet mee bezig (zie informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd). Dat u zelf die benaming gebruikt terwijl uw partner S.(...) zelf tot deze groepering zou behoren, doet dan ook vermoeden dat u in werkelijkheid geen hecht contact had met emo-jongeren en hun 'stijl' zelfs afkeurt (CGVS p.16). Hieruit voortvloeiend kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Bij uitbreiding rijzen hierdoor ook twijfels bij uw beweerde relatie met S.(...). Deze twijfels worden nog versterkt doordat u in eerste instantie verklaart hem nooit gevraagd te hebben of hij ooit problemen ondervond omwille van het feit dat hij tot de emo-groepering behoorde. Terwijl u wel om die reden het land heeft moeten verlaten. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit zéér vreemd is, wetende dat emo-jongeren zoveel problemen ondervonden in Irak en hij er één was, verklaart u dan weer dat u er dikwijls met hem over sprak zonder dat u dit concreter kan toelichten (CGVS p.17).

U baseert uw relaas ook deels op deze homoseksuele relatie met S.(...). Precies omdat u verklaarde met hem een liefdesrelatie te hebben gehad is het niet aannemelijk dat u over bovenstaande niks kwijt kan. In deze context is het tevens merkwaardig te moeten vaststellen dat u geen concrete voorbeelden kunt geven van andere homoseksuelen die omwille van hun geaardheid problemen ondervonden in Irak (CGVS p.14). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in Irak zou koesteren omwille van uw homoseksuele aard, kan worden verwacht dat u hierover meer zou kunnen vertellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u pas tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te maken zouden hebben met het feit dat u een seksuele relatie had met een man. Tijdens het eerder gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan weerslag in de vragenlijst van het CGVS (29 maart 2012), heeft u hierover met geen woord gerept alhoewel het de kern van uw asielrelaas omvat. Dat u dit niet heeft gedaan doet ook omtrent dit aspect van uw relaas zware twijfels rijzen.

U verklaart dat deze relatie de oorzaak zou zijn van zowel de dreigbrief als de dood van uw broer (CGVS p.5, 9). Het is echter opmerkelijk dat hiervan niets in de dreigbrief wordt vermeld (zie vertaling die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U gaf bovendien zelf ook toe dat in de brief enkel over uw kapperswerk met emo-jongeren werd gesproken (CGVS p.8-9). Indien de personen die u bedreigden op de hoogte zouden zijn van het feit dat u homoseksueel bent, en dan nog een relatie had met één van die emo-jongeren, kan worden aangenomen dat dit zeker in de brief zou worden vermeld. Dat dit niet het geval is uw vermeende bedreigers hier niet van op de hoogte waren, in zoverre deze relatie wel bestond. Hieruit voortvloeiend kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Daarenboven is het opmerkelijk hoe vaag u blijft met betrekking tot de u vervolgende groepering "Kataieb El Amer Bel Ma'arouf Wel Nahi aan El Mounker". U verklaart zelfs niets van hen te weten (CGVS p.16). Zo weet u niet of het om een overkoepelende grote of een kleinere organisatie gaat (CGVS p.9). U hebt ook geen idee van hun geloofsstrekking. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat ze de maatschappij willen redden van ziektes zoals jullie. Ook wat hun leiders of verantwoordelijken betreft kunt u geen informatie verschaffen (CGVS p.16). Dergelijke vage verklaringen kunnen onvoldoende overtuigen als zou u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren voor deze groepering.

Wat de dood van uw broer betreft kan, net als bij uw vriend S.(...), worden opgemerkt dat u hiervan geen bewijsstukken voorlegt. Bovendien is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat, wanneer u wordt gevraagd waar al uw broers verblijven, u antwoordt dat ze alle drie thuis bij uw moeder verblijven. Als dan wordt gevraagd of u weet hoe het uw drie broers momenteel vergaat, antwoordt u dat u hier geen idee van hebt. Pas bij doorvragen merkt u op dat één van hen vermoord werd. U kunt echter

geen verklaring geven waarom u ervoor zei dat uw drie broers thuis woonden (CGVS p.4). Er rijzen dus ook wat dit aspect van uw relaas betreft ernstige twijfels.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat de dood van uw vader in april 2010 niet als een indicatie voor uw actuele vrees voor vervolging kan worden aanzien. Het betreft hier immers een incident dat niet persoonlijk tegen hem gericht was. Hij werd hierdoor bij toeval getroffen (CGVS p.4).

Ten slotte dient nog te worden aangestipt dat het feit dat u niet onmiddellijk bij uw eerste contact met de Belgische politie op de luchthaven van Zaventem aanhaalde dat u voor uw leven vreest, in ernstige mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U maakte hiervan immers pas melding toen u de dag na uw eerste contact met hen vernam dat u mogelijk zou worden teruggestuurd naar Turkije. Uw verklaring dat u niets afwist van asiel of de vluchtelingenstatus is onvoldoende overtuigend. Zoals eerder aangehaald wist u zich immers verstaanbaar te maken aan de agenten, u had dus van in het begin kunnen zeggen dat u voor uw leven vreesde bij terugkeer naar Irak (CGVS p.19).

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en

leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft, dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier immers slechts een foto van uzelf met uw vriend S.(...) in uw kapsalon. Er kan echter niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto werd genomen. Deze foto kan dan ook niet als onomstotelijk bewijs voor uw verklaringen gelden. Het krantenartikel dat u voorlegde gaat over emo's in Irak, maar zegt niets over uw persoonlijke situatie en kan dan ook niet dienen als een indicatie voor uw persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat de opgeworpen contradicties en omissies in zijn verhaal zeker niet van die aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag:

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is

evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. De bestreden beslissing zet op uitvoerige wijze uiteen waarom verzoeker op basis van de identiteitsdocumenten uit het administratief dossier en zijn verklaringen in dit verband en over zijn verblijf in Nederland zijn beweerde identiteit niet aannemelijk gemaakt heeft noch het feit dat hij steeds in Irak verbleven heeft. Bovendien ondermijnt de vastgestelde identiteitsfraude de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Aannemelijk is dat verzoeker op intentionele wijze getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief in de bestreden beslissing.

2.1.3. Verzoeker stelt dat het niet is omdat hij onder meer het woord 'duivelsaanbidders' gebruikt om wat meer te vertellen over de emo-jongeren, dat hij zelf deze negatieve connotatie erop nahoudt. Verzoeker heeft dit woord laten vallen omdat hij, op vraag van het CGVS wat meer wou vertellen over de emo-jongeren. Bovendien wou hij juist met deze term onderstrepen hoe de buitenstaanders over de emo-jongeren denken. Op deze manier wou hij duidelijk maken dat hij en zijn partner wel degelijk een geponde vrees hadden om vervolgd te worden.

Dit overtuigt niet. In antwoord op de vraag wat emo is antwoordde verzoeker dat die mensen zwart dragen en de duivel aanbidden (gehoor, p. 8). Nader ondervraagd stelt verzoeker dat hij alle informatie van zijn emo-vriend kreeg en dat zijn vriend zoals alle andere emo's de duivel aanbad (gehoor, p. 16). Verzoeker heeft dan ook duidelijk gesteld dat volgens hem zijn vriend en andere emo-jongeren de duivel aanbidden.

De bestreden beslissing stelt: *"Verder is het vreemd dat u, wanneer gevraagd wordt wat meer te vertellen over emo-jongeren, u onder andere verklaart dat dit 'duivelsaanbidders' zijn (CGVS p.8). Dit is een term met een duidelijk negatieve connotatie, die door buitenstaanders wordt gebruikt omwille van de zwarte kledij van deze jongeren, maar in werkelijkheid houden zij zich hier niet mee bezig (zie informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd). Dat u zelf die benaming gebruikt terwijl uw partner S.(...) zelf tot deze groepering zou behoren, doet dan ook vermoeden dat u in werkelijkheid geen hecht contact had met emo-jongeren en hun 'stijl' zelfs afkeurt (CGVS p.16). Hieruit voortvloeiend kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten."*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.4. Verzoeker stelt dat het feit dat hij de gesprekken niet concreter kon toelichten of geen concrete voorbeelden kon aangeven geen reden kan zijn om zijn asielaanvraag in twijfel te trekken. Het is namelijk mogelijk dat hij geen voorbeelden kan aanhalen van andere vervolgte homoseksuelen. Het feit dat hij hier niet meer over zou kunnen vertellen, maakt hem toch niet minder homoseksueel. Bovendien kan deze reden dan ook geen implicatie zijn om aan de geponde vrees voor vervolging in Irak te twijfelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker vaag is met betrekking tot de problemen die zijn vriend als emo-jongere had. Zijn verklaringen overtuigen niet. De bestreden beslissing stelt: *"Bij uitbreiding rijzen hierdoor ook twijfels bij uw beweerde relatie met S.(...). Deze twijfels worden nog versterkt doordat u in eerste instantie verklaart hem nooit gevraagd te hebben of hij ooit problemen ondervond omwille van het feit dat hij tot de emo-groepering behoorde. Terwijl u wel om die reden het land heeft moeten verlaten. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit zéér vreemd is, wetende dat emo-jongeren zoveel problemen ondervonden in Irak en hij er één was, verklaart u dan weer dat u er dikwijls met hem over sprak zonder dat u dit concreter kan toelichten (CGVS p.17)."* De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing stelt verder: *“U baseert uw relaas ook deels op deze homoseksuele relatie met S.(...). Precies omdat u verklaarde met hem een liefdesrelatie te hebben gehad is het niet aannemelijk dat u over bovenstaande niks kwijt kan. In deze context is het tevens merkwaardig te moeten vaststellen dat u geen concrete voorbeelden kunt geven van andere homoseksuelen die omwille van hun geaardheid problemen ondervonden in Irak (CGVS p.14). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in Irak zou koesteren omwille van uw homoseksuele aard, kan worden verwacht dat u hierover meer zou kunnen vertellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u pas tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten te maken zouden hebben met het feit dat u een **seksuele relatie** had met een **man**. Tijdens het eerder gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan weerslag in de vragenlijst van het CGVS (29 maart 2012), heeft u hierover met geen woord gerept alhoewel het de kern van uw asielaanvraag omvat.”* Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.5. Verzoeker stelt dat het feit dat hij niks zou weten over de vervolgende groepering geen reden kan vormen om te twifelen aan de gegronde vrees voor vervolging. Er kan hem niet verweten worden dat hij niets kan zeggen over de grootte van de organisatie of over de geloofsstrekking. Kan er algemeen verwacht worden dat men voor iedere groepering weet of het nu juist over een overkoepelende organisatie gaat of over een kleinere organisatie en daarenboven de geloofsstrekking erbij kan vertellen. Het is niet onmenselijk dergelijke informatie over een groepering niet te weten. De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.6. Verzoeker stelt dat de bewering dat de dreigbrief getypt is en geen stempel zou hebben niet gegronnd is. Hij vraagt zich af of alle dreigbrieven geschreven en van een stempel voorzien zijn. Er kan hem niet verweten worden dat de maker van de dreigbrief geen stempel voorzien heeft en deze bovendien getypt heeft.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.1.7. Verzoeker stelt dat de manier waarop het CGVS alles in twijfel trekt niet redelijk is en bijna het vermoeden doet rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat verzoeker zijn asiolverhaal niet kan bewijzen omdat het CGVS het sowieso toch niet gelooft. Hij meent dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Verweerder stelt dat de opmerking als zou de ambtenaar bevooroordeeld geweest zijn een gratuite bewering is. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid.

De Raad meent dat uit de bestreden beslissing en de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker niet blijkt dat de commissaris-generaal of de behandelende ambtenaar bevooroordeeld zou geweest zijn.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 april 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Arabisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Ter zitting vraagt verzoeker de drie updates van 26 januari 2012, 9 februari 2012 en 19 maart 2012 gevoegd bij de verweernota uit de debatten te weren.

Verzoeker stelt dat deze stukken reeds bestonden op het moment van de asielaanvraag en de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft dan ook het voorzichtigheidsbeginsel geschonden daar zij niet het meest actuele bronnenmateriaal waarover zij beschikte gebruikt heeft. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verzoeker meent ook dat de nieuwe gegevens in bijlage van de nota slechts onderzocht kunnen worden als zij voldoen aan de voorwaarden van een ter zitting opgeworpen nieuw element zoals bepaald in artikel 39/76 §1 derde lid van de vreemdelingenwet en dit ter garantie van de tegensprekelijkheid van de procedure.

2.2.1.1. Wat de rechten van de verdediging betreft toont verzoeker niet aan dat hij gegriefd is door de neerlegging in bijlage van de verweernota van meer recente landeninformatie. Verzoeker verklaart ter zitting dat hij kennis genomen heeft van deze informatie en van mening is dat er uit blijkt dat de situatie in 2012 in vergelijking met 2011 bijzonder gevaarlijk is en aanleiding moet geven tot het verlenen van het subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen wijst de Raad er op dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad ment dat de aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geen substantiële onregelmatigheid is die door de Raad niet kan worden hersteld.

Ook de tweede hypothese is niet van toepassing vermits het toevoegen en actualiseren van de informatie betreffende de situatie in het land van herkomst van verzoeker geenszins de vernietiging bij gebrek aan essentiële elementen kan verantwoorden.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2.1.2. Verzoeker vraagt dat de nieuwe stukken door de verwerende partij bijgebracht uit de debatten worden geweerd in toepassing van artikel 39/76 §1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van art. 39/76 van de Vreemdelingenwet belet dit niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter ondersteuning van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de verwerende partij als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval.

De Raad wijst er op dat artikel 48/5 §3 tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat er rekening gehouden wordt met de algemene omstandigheden in het land van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het (asiel)verzoek wordt genomen.

Uit het pleidooi van verzoeker ter zitting blijkt dat hij zelf kritiek heeft op het feit dat de commissaris-generaal niet geoordeeld heeft op basis van de meest recente landeninformatie waarover hij beschikte op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Door rekening te houden met de bijkomende informatie gevoegd bij de verweernota kan de Raad derhalve tegemoet komen aan de kritiek van verzoeker.

In zijn arrest 81/2008 van 27 mei 2008 wees het Grondwettelijk Hof op het volgende: "*B.30. Artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 schendt de in het middel genoemde bepalingen niet, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die kennisneemt van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet beperkt.*"

De mogelijkheid voor de partijen om de landeninformatie te actualiseren is in overeenstemming met het bovenvermeld beginsel bepaald in artikel 48/5 §3 tweede lid van de vreemdelingenwet en de door het Grondwettelijk Hof vermelde interpretatie van artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker verwijst naar de door het Commissariaat-generaal bijgevoegde SRB '*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak Bagdad*' dd.05/01/2012 (stuk 4) en stelt dat daaruit kan besloten worden dat de situatie in Bagdad inderdaad een verbetering kent, namelijk van maandelijks gemiddeld 2078 burgerslachtoffers in 2007 naar 'slechts' 345 onschuldige burgerslachtoffers per maand in 2011. Verzoeker vraagt zich af hoe het Commissariaat-generaal zonder schaamte durft te stellen dat de situatie in Bagdad voor burgers geen reëel risico meer vormt als er maandelijks nog minstens 345 slachtoffers vallen. Het feit dat er vroeger (in 2007) meer waren is toch geen geldige reden om te besluiten dat de hedendaagse situatie geen reëel risico meer vormt op ernstige schade. Verzoeker vraagt zich vervolgens af of het Commissariaat-generaal enkele stukken uit de SRB bewust negeert of vergeet te lezen. Verzoeker citeert vervolgens enkele fragmenten (SRB p.5, 6, 7, 12, 15). Verzoeker haalt zelf enkele documenten aan die aantonen dat de hedendaagse situatie in Irak nog steeds niet zonder risico is. Hij verwijst vooreerst naar volgend artikel: '*Institute for War and Peace Reporting. Iraq stunned by bombing wave*' dd.23/02/2012 (stuk 5). Hierin staat dat, na de terugtrekking van de Amerikanen, op 23 februari 2012 (**in werkelijkheid op 18 december 2011**) meer dan 100 Iraakse burgers gedood werden door 22 verschillende bommen waarvan 8 in de hoofdstad. Er rijzen dan ook grote vraagtekens over het behoud van de veiligheid in Irak zonder de Amerikanen. Ten tweede verwijst verzoeker naar een artikel van '*The Christian Science Monitor. Iraq's ominous trendline of violence*' dd. 26/03/2012 (stuk 6), waarin de dood van 46 burgers bevestigd wordt. Dit artikel citeert ook een zekere Becca Wasser. Er zouden minstens 204 bombardementen plaatsgevonden hebben in Irak van 19 december 2011 tot 18 maart 2012, dit aantal zou een stijging van 70% betekenen in vergelijking met dezelfde periode van vorig jaar, toen 120 bombardementen plaats hadden. Nu in januari 2012 waren er 81 bombardementen in totaal in vergelijking met 45 in januari vorig jaar. Als het bovenstaande niet voldoende zou zijn, bevestigt een artikel van '*The world's humanitarian news site: INSIGHT – Iraq war over? Not where Quada rules trough fear*' dd. 25 maart 2012 (stuk 7), de vele bombardementen, gewonden en doden. De verwijzing van het Commissariaat-generaal dat er vandaag de dag enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers gepleegd worden en dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen is dus pertinent onjuist. Wat als verzoeker nu eens het slachtoffer zou uitmaken van deze 'uitzonderingen', zal het Commissariaat-generaal dan haar handen wassen in onschuld?

De Raad wijst er op dat in de door verzoeker geciteerde artikels sprake is van bomaanslagen en niet van bombardementen.

Verweerder antwoordt dat de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge beschikt en rekening houdend met de vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing én na grondige

analyse van het geheel van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verweerder meent dat de door verzoeker aan onderhavig verzoekschrift bijgebrachte informatie geen ander licht vermag te werpen op de gedane appreciatie en benadrukt in dit verband dat de Commissaris-generaal allerminst betwist dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, zijnde Bagdad. Verweerder benadrukt dat er diverse objectieve elementen noodzakelijkerwijze in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Na grondige analyse, dient te worden vastgesteld dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn en de diverse objectieve elementen (zijnde het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen...) in ogenschouw genomen, is verwerende partij dan ook nog steeds van mening dat er op heden in verzoekers regio van herkomst, zijnde Bagdad, geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verwerende partij voegt in dit verband een update toe aan onderhavige verweernota aangaande de meeste recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad (zie bijlage). Het betreffen chronologische lijsten van de voornaamste recente incidenten in onder meer Centraal-Irak waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de Subject Related Briefing inzake de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 5 januari 2012, die reeds aan het administratieve dossier van verzoekende partij werd toegevoegd, nog steeds gehandhaafd blijven. Uit deze updates blijkt, in navolging van wat de Subject Related Briefing inzake de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 5 januari 2012 reeds stelt, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn (tegen bv. sjiiitische gebedsplaatsen, politiediensten, ...) en niet een uiting zijn van willekeurig geweld. Verweerder meent en volhardt dat de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld werd voornoemde aspecten in rekening brengt en de Commissaris-generaal zich bijgevolg redelijkerwijze en naar behoren heeft gekwetend van zijn opdracht.

De Raad betreft in zijn oordeel de verschillende documenten in het administratief dossier meer bepaald de *Subject Related Briefing "Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-BAGDAD"* van 5 januari 2012 en de drie updates van 26 januari 2012, 9 februari 2012 en 19 maart 2012 evenals de door verzoeker neergelegde artikelen. De Raad meent dat de artikels waar verzoeker naar verwijst (stukken 5, 6 en 7) de problematische situatie in Bagdad bevestigen, maar geen weerlegging zijn van de conclusie van de bestreden beslissing: *"Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet."*

Wat het mogelijke risico voor burgers betreft blijkt volgens de SRB van 5 januari 2012 dat het veralgemeende geweld duidelijk afneemt in Irak en dit door alle rapporten bevestigd wordt. Er is nog steeds geen stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse in de vijf Centraal-Iraakse provincies. Het geweld en het aantal incidenten neemt ook daar in intensiteit af, maar niettemin komt het merendeel van de incidenten nog steeds voor in Centraal-Irak. 40% van de incidenten doet zich voor in Bagdad (p. 18).

Wat meer bepaald de specifieke situatie in Bagdad betreft is er een daling van het aantal zware bomaanslagen in 2010 en 2011 waar te nemen. De meest frequente en meest dodelijke bomaanslagen in Bagdad die plaatsvonden in deze periode waren gericht tegen veiligheidsdiensten, overheid(sgebouwen) en buitenlandse doelwitten, met uitzondering van een aanslag eind 2010 op een christelijke kerk en doelgerichte aanvallen op Christenen. In 2011 waren er ook een aantal grootschalige aanslagen gericht tegen de Iraakse overheden of Westerse doelwitten (p. 12). De grootschalige bomaanslagen die schering en inslag waren op het hoogtepunt van het geweld in Bagdad in 2006-2007 zijn sindsdien geleidelijk aan afgenomen, maar het doelgerichte geweld tegen bepaalde beroepsgroepen is toegenomen. Bij deze gerichte aanslagen wordt dikwijls gebruik gemaakt van wapens met geluidsdempers en IED's.

Na het vertrek van de Amerikaanse troepen op 18 december 2011 barste een politieke crisis uit in Irak die gepaard ging met een zeer gewelddadige dag in Bagdad op 22 december 2011, waarbij er bomaanslagen plaats hadden gericht zowel tegen de overheid als burgers en er ongeveer 70 slachtoffers vielen, waarvan het merendeel burgers (p. 6-7).

In januari 2012 vielen 434 doden in Irak. Dit was een aanzienlijke stijging in vergelijking met het maandelijkse gemiddelde aantal doden in 2011. De aanslagen waren vooral gericht tegen sjiïeten. Wat februari betreft zou er een daling zijn met 40% en zou het gemiddelde ongeveer gelijk zijn aan het gemiddelde aantal voor het vertrek van de Amerikanen. De politieke crisis is weliswaar nog niet opgelost, maar de spanning is verminderd en de verschillende partijen zijn overeengekomen om een Conferentie te houden waarin de belangrijkste politieke knelpunten zullen besproken worden (CEDOCA, Chronologie Irak 2012/3, Veiligheidssituatie Irak 09/02/2012 – 08/03/2012).

De Raad stelt vast dat de situatie in Bagdad zorgwekkend blijft en dat er geen stabiele situatie heerst. De huidige situatie in Bagdad is in belangrijke mate verbeterd in vergelijking met 2006-2007 zowel wat het aantal ongerichte bomaanslagen of aanslagen rechtstreeks gericht tegen burgerslachtoffers betreft als wat het aantal burgerslachtoffers. Er is een toename van het doelgerichte geweld tegen bepaalde beroepsgroepen, waarbij soms burgerslachtoffers vallen.

De heropflakking van het geweld na het vertrek van de Amerikanen die het gevolg is van de politieke crisis die er op volgde lijkt zich niet door te zetten en de spanning is verminderd en de politieke actoren zoeken naar een oplossing voor deze crisis.

Verzoeker wijst er op dat hij zelf sjiïet is en derhalve niet alleen het slachtoffer kan zijn van willekeurig geweld, maar ook van bovenvermeld gericht geweld. De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het loutere feit dat hij sjiïet als bijkomende element voldoende is als bewijs dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er in zijn land van herkomst Irak en meer bepaald Bagdad sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is.

Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. B. VANDERLINDEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. VANDERLINDEN

G. de MOFFARTS